

"Per la manera com es tracta els infants es pot jutjar una societat"

Dij, 19/03/2015 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 18 de març de 2015

La Família - 8. Els Infants (I)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Havent parlat de les diverses figures de la vida familiar -[mare](#), [pare](#), [fills](#), [germans](#), [avis](#)-, voldria acabar aquest primer grup de catequesi sobre la família parlant dels infants. Ho faré en dues parts: avui em centraré en el gran do que són els infants per a la humanitat -és veritat que són un gran do per a la humanitat, però són també els grans exclosos perquè ni tan sols els deixen néixer- i més endavant em centraré sobre algunes ferides que malauradament fan mal als infants. Recordo tants nens que he trobat durant el meu [últim viatge a Àsia](#): plens de vida, d'entusiasme, i, d'altra banda, veig que en el món molts d'ells viuen en condicions indignes... De fet, per la manera com es tracta els infants es pot jutjar la societat, però no només moralment, sinó també sociològicament, si és una societat lliure o una societat esclava dels interessos internacionals.

Primer els nens ens recorden que tots, en els primers anys de la vida, hem estat completament dependents de les atencions i de la bondat dels altres. I el Fill de Déu no es va voler estalviar aquest passatge. És el misteri que contemplem cada any, per Nadal. El Pessebre és la icona que ens comunica aquesta realitat de la manera més senzilla i directa. Però és curiós: a Déu no li costa de fer-se entendre pels nens, i els nens no tenen problemes per entendre Déu. No és casual que en l'Evangeli hi hagi algunes paraules molt boniques i fortes de Jesús sobre "els petits". Aquesta paraula "petits" indica totes les persones que depenen de l'ajut dels altres, i en particular els infants. Per exemple Jesús diu: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i entesos i les has revelades als petits» (Mt 11,25). I també: «Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial» (Mt 18,10).

Per tant, els nens són en ells mateixos una riquesa per a la humanitat i també per a l'Església, perquè ens recorden constantment la condició necessària per entrar en el Regne de Déu: la de no considerar-se autosuficients, sinó amb necessitat d'ajut, d'amor, de perdó. I tots, necessitem ajut, amor i perdó!

Els infants ens recorden una altra cosa bonica; ens recorden que sempre som fills: encara que un es converteixi en adult o ancià, encara que s'esdevingui pare, encara que s'ocupi un lloc de responsabilitat, a sota de tot això queda la identitat de fill. Tots som fills. I això ens porta de nou al fet que la vida no ens l'hem donada nosaltres sinó que l'hem rebuda. El gran do de la vida és el primer regal que hem rebut. Sovint correm el risc de viure oblidant-nos d'això, com si nosaltres fóssim els amos de la nostra existència, i en canvi som radicalment dependents. De fet, és motiu d'una gran alegria sentir que en cada edat de la vida, en cada situació, en

cada condició social, som i seguim essent fills. Aquest és el principal missatge que els nens ens donen, amb la seva mateixa presència: només amb la presència ens recorden que tots nosaltres i cada un de nosaltres som fills.

Però hi ha tants dons, tantes riqueses que els infants porten a la humanitat. En recordo només alguns.

Porten la seva manera de veure la realitat, amb una mirada confiada i pura. El nen té una confiança espontània en el pare i en la mare: té una confiança espontània en Déu, en Jesús, en la Mare de Déu. Al mateix temps, la seva mirada interior és pura, encara no s'ha contaminat amb la malícia, amb la duplicitat, amb les "incrustacions" de la vida que endureixen el cor. Sabem que els nens també tenen el pecat original, que tenen el seu egoisme, però conserven una puresa i una simplicitat interior. Però els infants no són diplomàtics: diuen el que senten, diuen el que veuen, de forma directa. I moltes vegades creen problemes als pares, dient davant d'altres persones: "Això no m'agrada perquè és dolent". Però els nens diuen el que veuen, no són persones dobles, encara no han après aquella ciència de la duplicitat que nosaltres els adults malauradament hem après.

Els nens també –en la seva simplicitat interior– porten amb ells mateixos la capacitat de rebre i de donar tendresa. Tendresa és tenir un cor "de carn" i no "de pedra", com diu la Bíblia (cfr Ez 36,26). La tendresa és també poesia: és "sentir" les coses i els esdeveniments, no tractar-los com a mers objectes, només per usar-los, perquè serveixen...

Els nens tenen la capacitat de somriure i de plorar. Alguns, quan els agafo per abraçar-los, somriuen; d'altres em veuen vestit de color blanc i creuen que sóc el metge i que vinc a vacunar-los, i ploren... però espontàniament! Els nens són així: somriuen i ploren, dues coses que en nosaltres els grans sovint "es bloquegen", ja no som capaços... Moltes vegades el nostre somriure esdevé un somriure de cartró, una cosa sense vida, un somriure apagat, també un somriure artificial, de pallasso. Els nens somriuen espontàniament i ploren espontàniament. Depèn sempre del cor, i sovint el nostre cor es bloqueja i perd aquesta capacitat de somriure, de plorar. I aleshores els nens ens poden ensenyar a somriure i a plorar altra vegada. Nosaltres mateixos ens hem de preguntar: somric espontàniament, amb frescor, amb amor o el meu somriure és artificial? Jo ploro encara o potser he perdut la capacitat de plorar? Dues preguntes molt humanes que ensenyen els nens.

Per totes aquestes raons Jesús invita els seus deixebles a "ser com a nens", perquè "d'ells és el Regne de Déu" (cfr Mt 18,3; Mc 10,14).

Estimats germans i germanes, els nens porten vida, alegria, esperança, fins i tot problemes. Però, la vida és així. Realment porten també preocupacions i a vegades molts problemes; però és millor una societat amb aquestes preocupacions i aquests problemes, que una societat trista i grisa perquè s'ha quedat sense nens! I quan veiem que el nivell de naixements d'una societat arriba amb prou feines a l'u per cent, podem dir que aquesta societat és trista, és grisa perquè s'ha quedat sense mainada.

Traducció: Josep Ma Torrents –Catalunya Religió